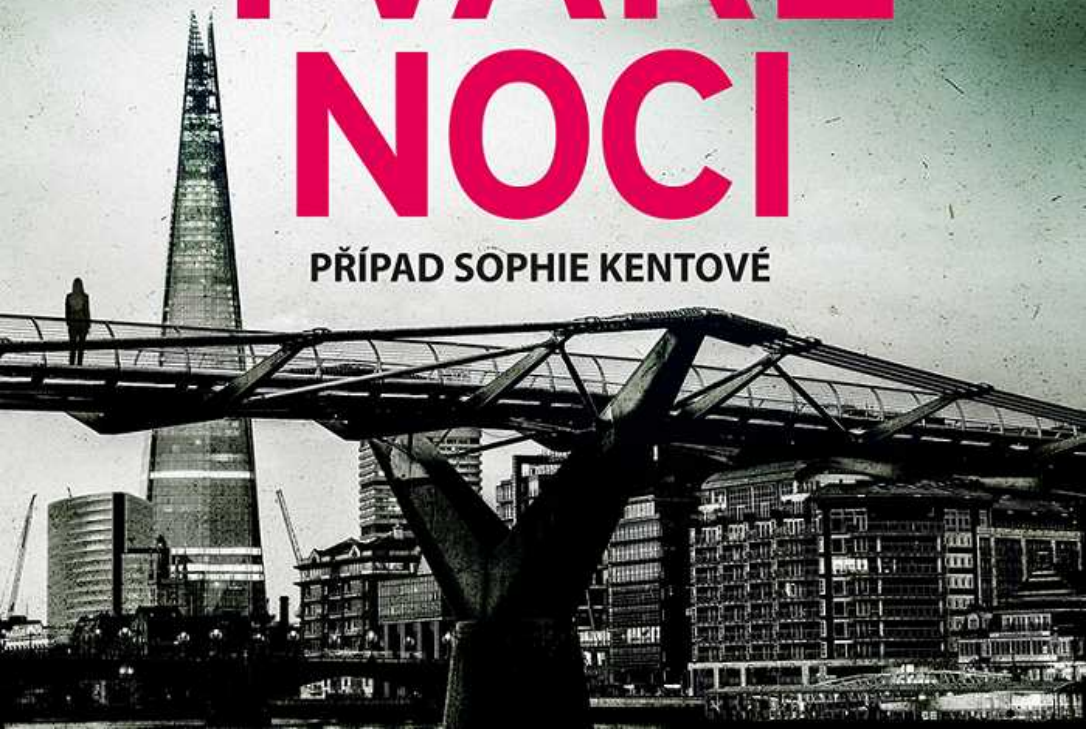

V DRSNÉM SVĚTĚ **MODELINGU** SI SMRT PEČLIVĚ VYBÍRÁ...

CORRIE JACKSON

TVÁŘE NOCI

PŘÍPAD SOPHIE KENTOVÉ

**TVÁŘE
NOCI**

CORRIE
JACKSON

**TVÁŘE
NOCI**

MYSTERY PRESS

2018

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část, nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Corrie Jackson, 2016

Translation © Monika Pavlisová, 2018

Cover © Book Makers, 2018

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2018

ISBN 978-80-7588-034-5 (pdf)

Jamesovi
T. C. B.

*Ta učí, jak má pochodeň se skvíti.
Visíc na tvářích noci skvostněj svítí
než démant v uchu mouřenína plá;
spanilost světu příliš nádherná!*

– William Shakespeare: Romeo a Julie

Její pleť je dokonalá.

Růžová a hedvábná. Když se dívám na pupínky husté kůže, které na ní ve studeném nočním vzduchu naskákaly, projede mnou vlna horka. Rozhoří se ve mě dychtivost, touha a vztek. Doběla rozžhavený vztek, který pálí.

Leží na matraci, ruce má roztažené, oči zavřené a mokré pramínky tmavých vlasů jí padají do čela. Potáhnu z cigarety a skrz kouř ji sleduji. Odvrátí hlavu. To je jedno. Nepotřebuji vidět její tvář. Zním ji jako svou vlastní. I se zavřenýma očima můžu malovat temnou křivku jejího očního víčka nebo její sladké rty.

V dále zaštěká liška. Nakloním hlavu na stranu a cigaretu chytím mezi palec a ukazováček. Vánek, který profukuje oknem přístřešku, mi cuchá vlasy jako nějaké nezvedené batole. Natáhnu se a přitisknu cigaretu do prohlubně na jejím krku.

Pálící se kůže syčí a je horká a rudá.

Moje tělo s tím rezonuje.

Vedle mě se někdo posune a kouzlo je pryč.

„Můžem?“

Má drsný hlas. Jako když táhnete samet po šterku.

„V klidu, ona nikam neodejde.“ Oči mi sjedou k poutům kolem jejich zápěstí; přes ústa má nalepenou pásku.

Ze zdi se dívají další stíny, čekají, až přijdou na řadu. Blíží se konec, to vím jistě. Tyhle purpurové, bolestí naplněné noci už nestačí. Ona už nestačí. Vidím, jak rychle jim zvadne úsměv, jak se jim zakalí oči, když je po všem.

*Protáhne se kolem mě. Zachytím zápach potu a hruškového želé.
Slyším, jak se olizuje. Mlaská, když mu cukroví klouže po jazyku.*

*Klekne si vedle ní. Rozepne si pásek. Nedokážu se podívat jinam.
Ona ke mně otočí hlavu. Ve tmě mě tiše prosí. Její zorničky jsou černé
a lesklé jako kmínka.*

*Kmínku měl můj táta nejradši. Vždycky mi dal loknout, když skon-
čil s osaháváním.*

Pozoruju, jak jí rána na krku mokvá.

Teď je její pleť dokonalá.

Únor 2014

Třpytivý mráz nabílil trávu, která mi křupala pod nohama, když jsem obcházela policejní pásku, abych se dostala blíž. Odštípnutý kus sekery se leskl v namodralém zimním světle. Zbytek byl zaseknutý v hlavě toho chlapce. Na dřevěném topůrku byla vyražená značka, ale nemohla jsem to slovo přečíst. Vytáhnu ho později z fotek. Je to detail, který ráda použiju.

Zhluboka jsem se nadechla a zamrkala jsem, když mi arkticky chladný vzduch vnikl do plic. Bylo děsivé ticho. Zrovna jsme s fotografem číhali ve vedlejší ulici před domem, ve kterém bydlel svědek jedné loupeže, když vtom se rozječely sirény. Běželi jsme za modrými světly, takže jsme k činžáku na Milton Way dorazili jen o pár vteřin později než policie. Takový náskok znamenal, že kriminalisté teprve začínali s ohledáváním těla. Tedy ne že by příčina smrti byla nejasná.

„Kristepane.“ Hlas Neda Masona zněl tiše a jakoby z dálky, i když u mě stál tak blízko, že jsem cítila jeho poslední cigaretu.

„To je *sekerka*?“

Nečekal na odpověď. Zběsilé cvakání jeho fotoaparátu mi jasně prozradilo, že se Ned dal dohromady. Bylo zásadní, aby zachytil detaily. Vyhrnutá nohavice odhalující hubené černé lýtko. Okopaná

bota ležící vedle něj. Chomáč vlasů uprostřed rozsekané rudé kaše. Zabloudila jsem očima k tmavě modré parce. V hlavě mi naskočila vzpomínka, ale zahнала jsem ji a soustředila se na rozpřažené chlapecké ruce. Konečky prstů se pořád zarývaly do bělavé trávy, po které se snažil odplazit pryč.

Ned se vedle mě pohnul a zašeptal: „Blíží se kavalerie.“

Policista ze zásahové jednotky, kterého jsem nepoznávala, se k nám kolébavou chůzí a s plachtou v podpaží blížil.

„Můžete mi o tom dítěti něco říct?“

Vrhl na mě podezřívavý pohled. „A vy jste?“

Zvedla jsem novinářskou průkazku a napřáhla ruku v rukavici. „Sophie Kentová, *London Herald*.“

„Dobře, Sophie Kentová, jestli najdete něco, co by připomínalo tvář a umožňovalo identifikaci, řeknu o tom šéfovi.“

Vytáhla jsem poznámkový blok, i když mi jeho výraz dával jasně najevo, že je to ztráta času. „Víte, kdo ho našel? Nebo jak je tu dlouho?“

Policista přehodil přes tělo plachtu a sklonil se, aby ji vyrovnal. Maličko zaváhal na konci, kde byla sekera. Když se znovu narovnal, byl jeho pođobaný obličej o odstín bělejší.

„Pardon, zlato, máme přísné rozkazy nebratříčkovat se s vaší partou. Což je ovšem škoda. Nevadilo by mi bratříčkovat se zrovna s váma.“ Jeho tenké rty se protáhly do úšklebku, který ale neskryl pevně stisknuté čelisti. Jeho poznámku jsem ignorovala. Napětí se tu dalo krájet a byl k tomu dobrý důvod. Tohle bylo něco, čemu můj šéf říkal „kurva důležitá vražda“. Byl to už dvacátý teenager, kterého zabili ode dne, kdy policejní komisař veřejně vyhlásil politiku tvrdého potírání pouliční zločinnosti v Londýně. To bylo před devíti měsíci. Tenhle kluk se stane synonymem jejich neschopnosti. Není divu, že nechtějí mluvit.

Policista oddusal zpátky k řadě policejních aut a jeho boty zanechávaly na zmrzlé zemi pás smaragdových otisků.

Ned vedle mě prohlížel displej fotoaparátu a pak zavrčel: „Mám párkrát tělo, párkrát sekeru. Co ještě potřebujeme?“

Podívala jsem se na klukovu parku, na zlatý kroužek, který zdobil rukáv. Pevně jsem zavřela oči, když mi v mysli probleskla ta samá parka – ale tahle byla oblečená na hubeném bílém chlapci se stříbřitě blond vlasy.

Zhluboka jsem se nadechla a donutila svůj hlas znít klidně. „Sežeň pár záběrů davu. Truchlících. Za chvíli začnou nosit květiny. Pár detailů osobních vzkazů. Cokoli, co bude vyprávět jeho příběh.“ Tenhle kluk se klidně může stát symbolem ochabující moci metropolitní policie, ale ať se propadnu, jestli se stane pouhým číslem ve statistice.

Ned předstíral, že si mého vnitřního boje nevšímá. Posuzoval scénu mazanýma šedýma očima. „Asi sotva vaše běžná pouliční vražda, co?“

Odkáslala jsem si, párkrát jsem přešlápla, abych se zahřála, a podívala jsem se na zelenou plátěnou aktovku, která byla pohozená vedle těla a jejíž obsah se vysypal. Plastová krabička na oběd ležela hned vedle zohýbaného výtisku *Romea a Julie*. Obálka učebnice biologie povlávala ve větru. „Byl malý. Šel domů ze školy, chudák.“

Hlas se mi zlomil. Tentokrát se na mě Ned podíval.

„Jste v pohodě?“

Upřela jsem pohled na tmavnoucí oblohu. „Dobrý.“

Ned se zastavil a přehodil si popruh od fotoaparátu kolem krku. „Přijdu za vámi, až skončím.“

Sledovala jsem ho, jak se prodírá davem jako boxer uprostřed dlouhé řady prohraných mačů. Ve čtyřiašedesáti byl Ned výrazně starší než průměrný fotograf kriminální rubriky, ale co mu chybělo v technických detailech, doháněl zkušenostmi. Možná už se chystal do salonku „Čekárny na nebe“, jak tomu říkal, ovšem já jsem ani na jedinou vteřinu nepochybovala o tom, že přinese fotku za milion liber.

V dálce se ve vzduchu ozvalo monotónní hučení zpravodajské helikoptéry. S bušícím srdcem jsem sledovala chaos, který vznikl. Svědkové se shlukovali do skupin, tiskli se jeden k druhému a oči jim tančily v blikajícím světle. Reportéři a zpravodajské týmy pobíhali kolem nich jako rozrušené veverky. Jestli se k nim přidám, dostanu jen to samé co oni. Musím na to jinak.

Rozhlédla jsem se po věžácích kolem. K vraždě došlo za řadou zaparkovaných aut na travnaté pustině před domem. Nejlepší výhled musel být ze třetího patra napravo. Doběhla jsem ke schodišti a brala schody po dvou. Cestou jsem se vyhýbala použitým kondomům a prázdným krabicím z *Burger Kingu*. Nahoře jsem se zastavila, abych popadla dech. Do nosu mi pronikl kyselý pach moči.

Zaklepala jsem na první dveře.

Objevila se starší dáma. Byla malá asi jako já a kulatá jako soudek. Kolem krku jí visel řetízek se svatým Kryštofem.

„Dobrý den, jsem reportérka z *London Herald*. Můžete mi říct něco o tom, co se tu stalo?“

„Nic jsem neviděla.“ Její hlas byl vysoký a mečivý. Postrčila si silné brýle a na nose jí zůstaly hluboké rudé otisky. „Ale je to jasné, ne? Drogy. Žiju tady přes čtyřicet let. Tahle čtvrt bývala slušná. Víte, kolik mladých tu za poslední dobu zabili?“

Věděla jsem, o čem mluví. O většině z nich jsem psala.

Všimla jsem si, že na konci chodby spěchá vysoká bruneta do svého bytu.

„Počkejte!“

Ohlédla se a její rozrušení bylo natolik ryzí, že mě to na chvíli spletlo. Skrz pramen tmavých vlasů jsem letmo zahlédla její tvář. Měla drobné skřítkovské rysy a plné rty, které si vtáhla do mezery mezi předními zuby. Zírala na podlahu, jako by se snažila přestat plakat, až se jí tím úsilím nakrabatila brada. „Poslyšte, jste v pořádku?“

Dívka si otřela oteklé oči dlaní. Ruka se jí přitom třásla. Na dolním článku prostředníčku měla vytetovaného modrého motýla. Chystala se zavřít dveře, ale já natáhla ruku, abych jí v tom zabránila.

„Prosím, můžu vám pomoci.“

Dívka nepromluvila. Místo toho nechala dveře pootevřené.

Šla jsem za ní do maličkého pokoje, v němž se převaloval cigaretový kouř. Na zdech byl popraskaný žlutý nátěr, který překrýval vlhké skvrny. Připomínalo to akné. V bytě nebylo o moc tepleji než venku. Zachumlala jsem se do kabátu a čekala, až dívka promluví, ale ona se zhroutila na šedý gauč, propletla své hubené dlouhé nohy a připálila si napůl vykouřenou cigaretu. Kouř stoupal vzhůru ke stropu.

„Znala jste obět?“ Podívala se na mě prázdným pohledem. Všimla jsem si, že na polici leží ruský slovník. „Jste z Ruska?“ Při zmínce o Rusku se jí rozzářily oči. „Jak se jmenujete?“

Zhluboka se nadechla a vyfoukla dlouhý bílý oblak kouře. „Natalija.“

Hlas měla hlubší, než jsem čekala. I když bylo chladno, měla na sobě tričko a krátkou květovanou sukni, která se vlnila, jak šhubala bosýma nohama.

„Kolik je vám let?“

Na chvilku přestala. „Osmnáct.“

„Jak dlouho jste v Londýně?“

Natalija típla cigaretu v přeplněném popelníku. „Tři měsíce.“

Nerozváděla to a já na ni netlačila. Všimla jsem si, že pod gaučem leží zastrčené černé desky se zlatě vyraženým nápisem: *Models International*. Tím se vysvětlovala její kostnatá vizáž a štíhlá figura.

„Bydlí tu s vámi ještě někdo?“

Natalija si zapálila další cigaretu. Ruce se jí pořád třáslly. „Eva. Ona na konkurze.“

Blížil se mi termín uzávěrky, a tak jsem se přesunula k oknu. Síťovaná záclona byla na dotek vlhká. Policisté na místě činu stavěli nad chlapcovým tělem bílý stan. *Ta modrá parka.*

Potřásla jsem hlavou. „Pláčete kvůli tomu? Vy jste něco viděla?“

Natalija se zvedla a došla ke mně. V mdlém denním světle, které oknem pronikalo dovnitř, jsem si ji mohla lépe prohlédnout. Byla bledá jako stěna a na tváři se jí vybarvila ošklivá fialová modřina. Podívala se z okna a ruka jí vyletěla k ústům. Zápěstí měla kolem dokola poseté modřinami. Třásla hlavou tak prudce, až se jí z culíku uvolnily vlasy a spadly jí na ramena. Jemně jsem ji odvedla zpátky na gauč.

„Natalije, co se vám stalo s obličejem?“

Schoulila se na sedačce a sukni stáhla přes mléčně bílá stehna. Ale ani tak nezakryla mateřské znaménko, které bylo kulaté a hnědé jako stará pence.

„To nehoda. Já uklouzla.“ Zoufale se na mě dívala. „Prosím, vy jít pryč.“

„Nikam nepůjdu, dokud vám nepomůžu.“

Natalija se kousla do rtu. „Tady nemůžu mluvit. Jinde.“

„Kde?“

Pokřčila rameny, oči měla plné strachu. Vzala jsem její telefon a namačkala tam své číslo. Telefon zazvonil v kabelce. „Poslouchejte, mám vaše číslo. Pošlu vám zprávu s adresou hospody, která je tady nedaleko. Sejdeme se tam dnes večer?“ Natalija zavrtěla hlavou. „Zítř?“ Nepatrně kývla.

Vyšla jsem z bytu a ztěžka se opřela o starý beton. Silou vůle jsem nutila chodidla, aby se pohybovala. Věděla jsem, co se stane, když se nebudou hýbat.

Než jsem došla ke třetím dveřím, věděla jsem, že obětí je čtrnáctiletý Jason Danby. Snaživý kluk a horlivý fanda fotbalového klubu Millwall, kterého vychovávala teta Mary, jež bydlela ve

věžáku naproti. Jeho starší bratr Jermaine byl členem místního nechvalně proslulého gangu známého pod jménem Red-Skilled Boys a často se poflakoval po okolí v bundě, která byla jeho poznávacím znamením: v modré parce. Muž se smutnými očima a prošedivělými vlasy mi řekl, že slyšel křik, podíval se z okna a uviděl krev, která z chlapcovy lebky vytékala na zem. Myslel si, že je to Jermaine, dokud si nevšiml aktovky. Ten muž si vzal mou vizitku, a když za mnou zavíral dveře, nevěřicně vrtěl hlavou.

Osmnáct metrů podě mnou se ke stanu blížil soudní lékař. Běž dál. Zavřela jsem oči a za víčky si přehrávala celou scénu. Zakrvácená tvář a sněhově bílé ponožky. Zmrzlé prsty, lepkavá sekera. Běž dál. Ruku jsem položila na malé stříbrné T na řetízku, který jsem nosila na krku. Vtiskla jsem si jeho známý tvar mezi prsty. Potom se mi zničehonic v žaludku rozlil děs – byl těžký jako mokré bahno. Pevně jsem zavřela oči a připravila se na srážku. Srdce mi bušilo, dech jsem měla přerývavý a chladná železná pěst svírala mé srdce. Zaryla jsem si nehty do dlaní a čekala, až to přejde. Nevolnost ustoupila bolesti. Zaskučela jsem do větru a tvrdě nakopla zeď.

Klopýtala jsem kupředu a zabušila na další dveře. Levná překližka mi rezonovala pod rukou. Ve dveřích se objevila malá škvíra a z ní vykoukl svalnatý chlap v modré mikině s kapucí. Oči měl plné nedůvěry.

„Jo?“

„Jsem reportérka z *London* –“

Dveře se mi před nosem zabouchly. Znovu jsem zaklepala.

Ozval se tlumený hlas plný vzteku. „Vypadněte odsud, kurva.“

Běž dál.

Opřela jsem se o dveře. „Řekněte mi, co jste viděl. Přestaňte se schovávat jako kluk. Snažím se pomoci –“

„Sophie!“ Ned mi rukou stiskl rameno. „Co to děláte?“

Vyškulbla jsem se mu, stáhla se zpátky a zavrávala na betonu. „Mám jméno. Jason Danby.“ Oči se mi zalévaly slzami tak rychle,

že jsem skoro nic neviděla. „Čtrnáct, Nede. *Čtrnáct.* Jeho teta bydlí v bloku C. Musím s ní mluvit.“

„Jeho tetu bude chránit spousta lidí. Navíc,“ Ned se odmlčel a povytáhl obočí, „neměla byste se vyptávat členů rodiny. Ne takhle.“

„Co má tohle, k čertu, znamenat?“

Ned si pohrával s popruhem fotoaparátu. „Podívejte, jste zpátky první den a místo činu je –“

„Nede, leží tam kluk se sekerou v hlavě. Mohli bychom toho teď nechat?“

Ned potřásl hlavou a chystal se něco říct, ale já už nečekala. Otočila jsem se na podpatku a utíkala ze schodů dolů. K bloku C. K Mary Danbyové. K příběhu.

Ledový vzduch mi drtil vnitřnosti.

Zůstaň, kurva, v pohybu.

2

O týden později

„Prokristapána, Sophie, co jste si myslela?“ Protáhlý obličej Philipa Rowleyho vykukoval zpoza hor papíru na jeho stole. Vypadal jako krtek, co se právě vyhrabal z hlíny, aby se nadechl.

„Neříká všechno. Zazvonila jsem na ni a ona se mnou nechtěla mluvit...“

„Tak jste na ni řvala?“

Naježila jsem se. „Neřvala jsem.“ Unavený hlas Mary Danbyové mi zněl v mozku. „Věděla jsem, že když mě vyslechne, promluví.“

Rowley měl v očích kamenný výraz. „Kecy, Sophie. Nejen že je to absolutně neefektivní způsob, jak někoho přimět, aby se rozpovídal, ale navíc je to ještě obtěžování. Před týdnem jsem vám řekl, abyste tu ženu nechala na pokoji. A teď se dozvím, že jste se vrátila na Milton a znovu ji vyslýchala.“

Rowleyho vysoko posazený hlas mu vysloužil ironickou přezdívku Bručoun, ale já ho znala dost na to, abych nezpochybňovala jeho autoritu. Byl to výkonný editor, který dohlížel na přerod listu *London Herald* z běžného plátku na třetí nejprodávanější noviny v zemi. Byl to drsňák z Yorkshiru a od chvíle, kdy jsme se potkali, jsem věděla, že si jeho přízeň musím zasloužit daleko víc, než bylo obvyklé. Rowley nenáviděl rodinné peníze a soukromé školy, což se

mě v obou případech týkalo. Ve značné míře. Věděla jsem, že ho moje vypilovaná výslovnost přivádí k šílenství, ale chtěla jsem věřit, že jsem si jeho respekt zasloužila. Přinesla jsem pořádně dlouhou řadu exkluzivních příběhů a taky pomohlo, že jsem věděla, jak na něj: krátce, stručně a nikdy neříkat ne.

„Mary Danbyová od té doby s novináři normálně mluvila. Citovali ji, jak říká, že policie se stahuje z vyšetřování. Jen jsem od ní chtěla vyjádření.“

Rowleyho kožená židle pod jeho vahou zaskřípala, jak se opřel, a jeho hlas přetékal sarkasmem.

„A jaké vyjádření jste dostala, když pomínu *jděte do prdele a nechte mě na pokoj*?“

Povzdychla jsem si. „Fajn. Možná jsem to trochu přepískla.“

„Trochu?“ Kulatá pleš na Rowleyho hlavě znachověla. Nasadil si brýle s obroučkami z želvoviny a podíval se na kus papíru, který ležel před ním. „Tady se píše, že jste jí vyhrožovala, že rozbijete dveře.“

Odfrkla jsem: „Rozbiju dveře? Vidíte, jak vypadám?“ Otevřela jsem pusy a chtěla ještě něco dodat, ale výraz na Rowleyho tváři mě přinutil znovu ji zavřít. Namísto toho jsem se zadívala z okna. Na nebi nad Hyde Parkem se převalovaly těžké mraky, evidentně se chystal další liják. Z Rowleyho rohové kanceláře byl výhled na Kensingtonský palác, což byl skutečný výsměch jeho socialistickému jemnocitu.

„Jeden z důvodů, proč jsem vás najal, byl talent, s jakým dokážete lidi přimět, aby se vám otevřeli. Jste zpátky chvilku a tohle je už druhá stížnost na vaše chování.“ Rowley ztlumil hlas do tichého vemlouvání. „Tady nejde o Mary Danbyovou, že je to tak?“

Nechtěla jsem vidět lítost v jeho očích, a tak jsem si prohlížela záramované fotky za jeho stolem. Rowley v Downing Street s Davidem Cameronem, na summitu NATO s Angelou Merkelovou,

na červeném koberci za Georgem Clooneym. Přes veškerou snahu působit jako muž z lidu Rowley miloval bohaté a slavné osobnosti.

„Musím jít. Za čtyřicet minut mám domluvený rozhovor v Brixtonu.“

Rowley si povzdychl. „Sophie, co jsem vám řekl jako první, když jste nastoupila do *London Herald*?“

Podívala jsem se mu do očí. „Vždycky musíte mít titulek.“

„Přesně. Titulek je pravda. Titulek prodává příběh. Je jedno, jestli píšete padesát slov nebo pět tisíc. Jestli je nedokážete shrnout do jediného řádku, nemáte příběh.“ Přes Rowleyho tvář přeběhl stín. „Mít titulek neplatí jen pro reportéry. Platí to i pro život. A když se na vás teď dívám, Sophie, žádný nevidím.“

„Philippe –“

„Ještě jsem neskončil. Víím, že za sebou máte těžké období, ale tady to není žádná charita. Tady se vede krvavý boj o peníze.“ Sundal si brýle a protřel oči. „Nejsme to jen my. Taky *Mail*, *Times*, *Telegraph*, všichni. Postavili nás ke zdi a zastřelili. A teď se jen čeká, který z nás vykrvácí jako první. Rozpočty se osekávají, čtenářů je zoufale málo a nás nutí, abychom se přes noc proměnili v digitální kouzelníky. Věnuju teď víc času zkoumání počtu kliknutí na webu než obsahu titulní stránky. Ale taková je výzva: víc kreativity za méně peněz. Je před námi nejistá budoucnost, musíme přinášet špičkovou novinářskou práci v miliardě forem a čtenáři, kteří s námi zůstali, si zaslouží náš nejlepší výkon. A kde je váš nejlepší výkon, Sophie? Kde je váš titulek?“

Předklonil se a jeho pohled byl tvrdý jako nalakované dřevo. „Sophie Kentová, kterou znám, by nikdy nevyhrožovala zdroji. Taky by věděla, že přijít do práce s kocovinou je blbost. Máte talent. Jste jedna z nejlepších, s jakými jsem kdy pracoval. Ale nevíte, co se sebou, Sophie. Mrháte slovy a nafukujete texty, přelétáváte z jedné věty na druhou bez jakékoli struktury, bez *titulku*.“

Soustředila jsem se na své ruce – nedůvěřovala jsem svému hlasu natolik, abych promluvila. Zírala jsem do sudu se zármutkem syrovým tak moc, až se mi zdálo, jako by se mi vpil do krevního oběhu. Někdy jsem dokonce cítila jeho pachut' a jediný způsob, jak se jí zbavit, bylo napít se něčeho hořlavého. Jindy to fungovalo jako anestetikum, které proudilo mými žilami a znehybňovalo mě zevnitř. Ale nemohla jsem Rowleymu vykládat, jak se cítím. Žurnalistika je ve válce. On potřebuje, aby jeho vojáci stříleli na všech frontách.

„Mrzí mě, že jsem vás zklamala. Nemusíte si o mě dělat starosti. Jsem v pohodě.“ Hlas jsem dokázala udržet v klidu, ale zněl prázdně, dokonce i mně.

Rowley si založil ruce na prsou. „Víte, co si myslím? Měla jste si vzít volno – tehdy, když se to stalo. Nemusel bych vás teď nutit vzít si ho dodatečně, ze soucitu.“ Povzdychl si. „Myslím, že týden byl málo.“

Projela mnou vzpomínka na nekonečné minuty, které byly ostré jako sklo a řezaly mě. „Věřte mi, tady je mi líp.“

„Ale ne když ohrožujete noviny. To poslední, co potřebuju, jsou stížnosti našťvaných občanů. Máte štěstí, že Mary Danbyová nebude vznášet obvinění.“

Židle se mi zaryla do zad a já se naklonila dopředu. „Věděla jen, že jsem reportérka z *London Herald*. Jak zjistila moje jméno?“

Rowley se malýma, upravenýma rukama probíral svými papíry. „Netuším. Hovor vyřizoval Mack. A jen pro vaši informaci, taky zklidnil ten největší nával vzteku.“ Obrátila jsem oči v sloup, čímž jsem si od Rowleyho vysloužila další tvrdý pohled. „Má o vás strach. Myslí si, že okolnosti té vraždy nesvědčí vašemu zotavování. Navrhuje, abych vás stáhl z první linie a pověřil vás něčím jednodušším. Třeba v rubrice životní styl nebo móda.“ Rowleymu zacukaly koutky, když uviděl můj výraz. „Jestli neuvidím žádnou změnu, nebudu mít jinou možnost.“

Rychle jsem přikývla, ale myšlenkami jsem byla pořád u Macka. „Každopádně,“ najednou zněl podrážděně, „to je vedlejší. Chci, abyste Mary Danbyové poslala rukou psanou omluvu. Ne na hlavníčkovém papíře *Heraldu*, kdyby to náhodou chtěla zpeněžit jinde.“ Rowley se otočil k monitoru počítače, čímž naznačil, že náš rozhovor skončil.

Byla jsem už skoro u dveří, když znovu promluvil. „Nehrajte si na mučedníka, Sophie. Jestli potřebujete víc času, řekněte mi to. Ani tři měsíce nejsou dost dlouho, když se vyrovnáváte s úmrtím v rodině.“

Před Rowleyho kanceláří jsem se svezla ke zdi a nad hlavou mi bzučela zářivka. Redakce žila nesourodými zvuky vyzvánějících telefonů a cvakajících klávesnic. Nalevo ode mě byla jeden a půl metru vysoká ocelová písmena hrdě sestavená do nápisu *THE LONDON HERALD*. Napravo blikala zeď z televizních obrazovek, které neustále přehrávaly non-stop zprávy. Počítače, dva až tři na osobu, vyčnívaly z přeplněných stolů jako hradba. Všude se válely stohy papíru na důkaz toho, že i v digitálním věku se reportéři spoléhají na hmatatelné věci. S očima pevně zabodnutýma do kerberce jsem se propletla redakcí a klesla na svou židli.

Myšlenky mi přerušila textová zpráva, která mi rozezvučela telefon.

Zajdem po práci na skleničku a proberem to?

Zírala jsem na displej a zvažovala možné odpovědi, ale na co si to hraju?

Fajn. Někde stranou.

Odpověděl názvem baru v Soho, který jsem nikdy neslyšela. Hodila jsem telefon na stůl. Potom jsem popadla kabát. Rowley, Mary Danbyová i Mack můžou počkat.

Musela jsem někde být.

3

Seděla u našeho obvyklého stolu a byla zkroucená jako paragraf.

Rázovala jsem přes tmavou hospodu a hodila svou tašku na židli naproti ní. „Omlouvám se, že jdu pozdě.“

Natalija Kotovová zírala do prostoru před svýma očima. Položila jsem jí ruku na rameno a ona vyletěla a rozlila si pití.

„Á, to ty.“ Špinavé zelené okno propouštělo dovnitř ranní světlo a bělmo v jejích očích tím získávalo nemocný nádech. Modřiny na obličejích a na zápěstích už zmizely, ale můj pohled pořád přitahovaly neviditelné stopy, které zanechaly. Posunula sklenici na ulepeném stole. „Pomerančový džus. Dobré?“

Hospoda byla prázdná až na dva muže v malířských kombinézách, kteří seděli na barových židlích. Skláněli hlavu nad malým přenosným rádiem, které mečivě komentovalo koňské závody. Ruce měli potřísněné barvou a drželi v nich sklenice s pivem, i když bylo teprve jedenáct dopoledne.

Opřela jsem se o plstěné čalounění. Páchlo tabákem a starým potem.

„Tak co, připravená na *Týden módy* v Londýně?“

„V sobotu jdu první přehlídku. Bennet Turner. Zítřka mám zkoušku.“ Lhostejně pokrčila rameny, ale z lehkosti v jejím hlase jsem poznala, že se těší.

„To je skvělé. Před pár dny jsi žádné zakázky neměla.“

„Věci se mění rychle.“ Natalija kroutila límcem svého černého svetru a houpala kolenem nahoru a dolů. Byla jsem už na její trhavé pohyby zvyklá, vždycky vypadala, že se právě chystá utéct. Dnes to ale bylo ještě zřetelnější.

„Mluvila jsi dnes s mámou?“

Natalija se natáhla pro sklenici a dlouho pila. „Máma se bojí. Pjotr je nemocný. Má infekci, tady.“ Ukázala na hrudník.

Lehké tukaní nás přimělo vzhlednout k oknu, kde se na okně rozmazával déšť.

„Natalije, ještě k tomu včerejšku... Odešlas, než jsme si mohly pořádně promluvit.“

Její ruka popadla porcelánovou cukřenku. Obrátila ji vzhůru nohama a začala srovnávat balíčky cukru do řad, rozdělovala je podle barvy a pečlivě dbala na to, aby se okraje nedotýkaly. Chvilku jsem ji sledovala a vzpomínala, jak jsme tu seděly poprvé den po vraždě Jasona Danbyho.

Natalija přišla a vypadala křehce jako porcelánová panenka. Prakticky nezvedla oči od stolu. Srovnávala párátko do dlouhých úhledných řad. Když jsem to komentovala, pokrčila rameny. „Mám ráda pořádek.“ Vyprávěla mi, jak ještě v Rusku vždycky uhlazovala rohy prostěradla na matraci, kterou sdílela s bratry, dokud nebyly dokonalé. Matka si z ní dělávala legraci, že prý je Natalija jako malý duch. „*Když ty odejdeš z pokoje, milája moja, je to, jako by tam nikdo nikdy nebyl.*“

Dohodly jsme se, že se sejdeme druhý den a od té doby jsme se scházely pořád. Měla jsem tušení, že naše setkání někam povedou – k odhalení, přiznání, možná zpovědi. Natalija byla rozvázná, působila starší, než kolik jí ve skutečnosti bylo, přesto však v sobě měla jistou zranitelnost, jako by dítě uvnitř ní mělo stále ještě dospět. Zlehka se dotýkala minulosti. Oči jí jihly, když mluvila o čtyřech mladších bratrech doma v Ivanovu („*To není místo, kde se plní*

sný.“) a matce, která měla tři zaměstnání, aby vůbec mohla za něco nakoupit jídlo. Když se jí stýskalo, což bylo často, halila se do matčina zeleného vlněného přehoza a vdechovala lesní vůni jedlí a borovicového jehličí. Když se soustředila, slyšela tiché pobrukování jejího hlasu. Ten hlas ale s každým dnem slábl.

Natalijin utrápený pohled svědčil o složitém životě, ale nebylo těžké ji rozesmát. Vždycky se rozveselila, když mluvila o své agentce Cat Ramseyové, kterou považovala za druhou matku, nebo o spolubydlící, také modelce Evě Kaminské. Občas jsem se zeptala na modřiny, které schovávala tenkrát, když jsme se poprvé potkaly, ale Natalija vždycky uhnula pohledem.

„Musíme si promluvit o tom, cos mi řekla posledně.“

„Proč?“ Pod Natalijinými očima se rozpil korektor a odhalil plet v barvě červeného vína. Zvedla bradu a vzdorně se na mě dívala.

Jeden ze štamgastů prošel kolem a před sebou tlačil octový zápach bělidla. Ztlumila jsem hlas. „Protože s tím můžeme něco udělat.“

Natalija vyprázdnila sklenici. „Chci ještě. Ty?“

Postavila jsem se. „Zaplatím další ru–“

„Ne!“ Nataliji se rozšířily oči. „Platím já.“

Zmateně jsem se za ní dívala, jak spěchá kolem rozbitého automatu a naklání se přes bar. Nohy v těsných džínách byly tenké jako dvě linky, které nakreslíte tužkou. Povzdychla jsem si a otevřela blok na stránce ze včerejška. Uprostřed bylo jediné slovo, načmárané modrým perem a podržené. *Znásilněná*.

Natalija se vrátila s další sklenicí džusu a balíčkem chipsů. Roztrhla obal, čímž uvolnila nakyslou cibulovou vůni, a nabídla mi. Zavrtěla jsem hlavou.

„Udělala jsi velký krok, když ses mi svěřila se svým tajemstvím.“ Natalija hlasitě chroupala chipsy a nedívala se mi do očí. „Znáš toho muže, který tě napadl?“

Natáhla se po sklenici a žíznivě ji zpola vyprázdnila. Potom se podívala na hodinky. „Hloupá věc. Rozbité. Víš, kolik hodin?“

Povzdychla jsem si. Natalija byla jako hvězda na obloze zalité měsíčním světlem. Abych ji viděla zřetelně, musela jsem se dívat jinam, což mi poslední dobou moc nešlo.

Podívala jsem se na zápěstí. „Je půl dvanácté. Proč?“ Natalija otřela mokrý kroužek, který zůstal po její sklenici na stole. „Je všechno v pořádku? Zdáš se rozrušená.“

„Sophie, nemůžu ti říct víc.“

Zavřela jsem blok. „Podívej se, už ani nespočítám, o kolika soudních řízeních kvůli znásilnění jsem pro *Herald* psala. A víš, co má většina usvědčených násilníků společného?“ Natalija zmáčkla prázdný sáček od chipsů, až jí zbělely klouby. „Jsou to recidivisté.“ Zachytila jsem její zmatený výraz.

„To znamená, že znásilnili spoustu žen. Nikdo je nezastavil. Nechci na tebe tlačit. Nikomu nic nedlužíš. Máš právo nechat si to pro sebe. Ale,“ naklonila jsem se přes stůl a položila svou ruku na její, „máš taky možnost volby. Můžeš proti tomu muži vystoupit. A chci, abys věděla, že když to uděláš, budu stát hned vedle tebe.“

Natalija odtáhla ruku a palcem si třela prostředníček s motýlím tetováním. Nehty měla okousané až do masa. Nezvedla oči. „Moje kariéra... Bude konec.“

„Protože je z módního průmyslu?“

Znovu se mohutně napila a podívala se na mě skleněným pohledem. „Proč musím *já* něco říkat? Proč ne –,“ prudce se zastavila a do pusy si strčila nehet na palci.

„Minulý týden, když jsme se poznaly, jak jsi měla ty modřiny. To udělal on?“ Natalija začala sáčky s cukrem rovnat na sebe do chatrné věže. „Když tě znásilnil?“ Cvrnkla bledým prstem do rohu jednoho sáčku s cukrem a celá věž se zbořila.

Položila jsem lokty na stůl a upřela oči na její obličej. „Něco ti řeknu, Natalije. Myslím, že si ten útočník vybral nesprávnou dívku.“ Stikla jsem jí ruku. „Jsi tady, udělalas ten nejtěžší krok. Myslím, že tě jeho jméno pálí na jazyku. A teď už stačí jen promluvit.“

Natalijina ruka sebou pod mou trhla. Když promluvila, její hlas byl ještě slabší než kdy dřív. „Po Londýnu to bude Milán, potom Paříž. Musí to zůstat tajemství.“

„Máš moje slovo. Řekni mi to jméno, a než něco podnikneme, počkáme, až bude po přehlídce.“

Natalija dopila sklenici a uvázala si kolem krku červený šátek. Popadla cigarety a smutně se na mě usmála. „Vydrž minutku.“

„Mám jít s tebou?“

Natalija zavrtěla hlavou. „Nekouříš. Budu hned zpátky. Potom promluvíme.“

Když Natalija otevřela dveře, hospodou se prohnal studený vítr. Opřela jsem si hlavu o opěradlo židle a zavřela oči. Vstřebávala jsem zvuky kolem sebe. Posouvání sklenic po dřevě; cinkání prázdných lahví; vlhký kašel barmana. Když jsem teď byla zase sama, vrátila jsem se v myšlenkách k Rowleymu a ke zklamání v jeho očích. Měl pravdu. Přehnal jsem to. Nesoustředila jsem se. Visela jsem na vlásku. A Rowley do mě dokonale viděl.

Dveře se rozletěly. Natalija vtrhla dovnitř a oči měla rozšířené.

„Hej, co se –“

„Musím jít.“

Podívala jsem se za ni ke dveřím. „Stalo se něco?“ Natalijina kabelka se zachytila pod stolem a ona ji s trhnutím uvolnila, čímž ztratila rovnováhu.

„Počkej!“ Po zádech se mi rozlévala frustrace a já chytila Natalijinu ruku mnohem pevněji, než jsem původně chtěla. „Přemýšlej, Natalije. Když utečeš, on vyhraje. To chceš?“

„Myslíš, že to takhle chci?“ Natalijiny oči se blýskaly jako střepy na slunci. „Nemám jinou možnost.“

„Můžu ti pomoci.“

„Mně nikdo nemůže pomoci.“

Třemi dlouhými kroky přeletěla Natalija přes hospodu a byla pryč.

Napůl jsem se zvedla ze židle, ale pak jsem si zase sedla. K čemu by to bylo?

„Kámošce už se nelíbíte?“ probral mě ze zamyšlení drsný hlas barmana. „Škoda. Už jsme si tu na ty vaše holčičí dostaveníčka zvykli.“

Přešlapovala jsem ve dveřích baru, bojovala s páskou u deštníku a mžourala do tmy. Kde, sakra, je? Stolní lampičky se stínítky z barevného skla zářily krvavě rudou barvou. Vzduch voněl sladkými koktejly a podlaha byla ulepená. Hlasitá hudba z reproduktorů pulzovala ve stejném rytmu jako bolest v mé hlavě.

„Můžu vám nějak pomoci?“ Servírka měla brýle s kostěnými obroučkami a tvářila se znuřeně.

„S někým se tu mám potkat.“ Nechtěla jsem říct jeho jméno nahlas. Protáhla jsem se kolem partičky fousatých hipsterů, kteří pili koktejly ze zavařovacích sklenic. Seděl v rohovém boxu, opíral se o vinylovou tapetu v barvě sekaných jater. Bourbon, blackberry, oblek v námořnické modré barvě („z *Milána*, šitý na míru“), terakotově opálená pleť.

Svezla jsem se na lavici proti němu a viděla, jak uvolnil zaťaté čelisti. „Skvělá volba, Macku.“

„Sklapni, Kentová. Nechtělas, aby nás někdo viděl, ne?“

Na stole vedle sebe stály dva panáky. Mack mi jeden přisunul. Bez zaváhání jsem ho do sebe kopl. Díval se na mě a dlouhým kostnatým prstem přejížděl po okraji své skleničky. Asi si myslel,

že je to sexy. Všechno, co Mack Winterson dělal, působilo promyšleným dojmem.

Blackberry mu zavibroval na stole. „Na tohle musím odpovědět.“

Koutkem oka jsem zaznamenala dívku v přiléhavé čapce a sexy kraťasech, která seděla na klíně chlápku s mastnými blond vlasy. Šeptal jí něco do ucha a ona přikývla. Potom mu slezla z klína a odtáhla ho do temného kouta.

Jak Mack zuřivě tukał do tlačítek, zachytila jsem záblesk zlata na jeho prstu. Hodila jsem do sebe dalšího panáka a vychutnávala si pálivou chuť.

„Brzdi, ať tě odsud nemusím vynášet.“

Nic jsem neříkala. Lidé mě podceňují celý život. Je mi to fuk. Beru to jako svou výhodu.

„Tak tě zjebal Rowley, to je toho. Nebylo to poprvé ani naposled.“

To měla být hrozba? Nedokázala jsem myslet jasně; okrajové části mozku se mi už začínaly rozpíjet.

„Nevím, co se to se mnou děje.“ Řekla jsem to moc potichu, než aby to Mack slyšel, ale malá část ve mně doufala, že to uslyší. Odstrčila jsem od sebe prázdnou skleničku. „Potřebuju dalšího panáka. Nefunguje to.“

„Neproživej to tak dramaticky, Kentová.“ Mack ukázal servírce, že chceme další rundu. „Rowley dá občas kartáč každému reportérovi. Prostě přišla řada na tebe.“

Ta neupřímnost mě dostala. Chtěla jsem podotknout, že Rowley by se o Mary Danbyové nikdy nedozvěděl, kdyby nebylo jeho, ale Mack to věděl. Předstíral, že mě podporuje, ale oba jsme věděli, jak je to ve skutečnosti. Nikdy mi neodpustil, že jsem z něj před Rowleym udělala druhořadého novináře. Byla jsem v *London Herald* jen krátce, když se muž jménem Steve Wright alias Suffolkský škrtič vydal na brutální tažení proti prostitutkám. Mack ten příběh dostal na starost, ale nedokázal ho dotáhnout do konce,

a tak Rowley vyslal mě. Já získala exkluzivní rozhovor s jednou z obětí a dostala se na titulní stranu. Za odměnu jsem obdržela památeční kovovou plaketu, kterou v *Heraldu* dostávali všichni reportéři za první publikovanou reportáž na titulce. Když jsem se radostně vracela ke svému stolu, zachytila jsem Mackův zamračený výraz. Od té doby byly naše pracovní vztahy přinejlepším napjaté. V poslední době ale nastal určitý posun.

Vysoukala jsem se od stolu, zamumlala něco o toaletě a vyrazila do temné změti chodeb. Záchod byl, díkybohu, prázdný. Otřela jsem z prkénka tenkou vrstvu bílého prášku, sedla si a hlavu dala do dlaní.

Co to dělám?

Jako editor zpravodajství byl Mack pod nesmírným tlakem Rowleyho, který chtěl navyšovat náklad. Uměl dokonale chodit v korporátních hrátkách, ve kterých šlo o to, aby přesvědčil ty nahoře, že je pro tu práci ten pravý. Jenže Mack nebyl přirozený zpravodajský ohař. Pracoval šestnáct hodin denně, ale nebylo to nikde moc vidět a stres ho spaloval. Cítil se zahnaný do kouta, a proto jednal. Vybíjel si to na lidech kolem sebe. Většina zaměstnanců si myslela, že je to kretén, ale já mu rozuměla. Můj život teď rozhodně nepřipomínal procházku růžovým sadem a dokázala jsem poznat spřízněnou zoufalou duši. Abychom jeden druhého použili jako únik, jsme se nemuseli mít rádi. Aspoň jsem si to myslela, když jsem mu v prázdné kanceláři poprvé rozepnula kalhoty. A o dva měsíce později jsme byli tady. Stejný sračky, jiná hospoda. Ostrá, bodavá konverzace. Oba jsme věděli, jak večer skončí, a ani jeden z nás z toho neměl radost.

Do přítomnosti mě nakonec vrátilo prudké bušení na dveře.

„Co tam, kurva, děláš? Jsou tady lidi, co se potřebujou vysrat.“

Přeshla jsem k zrcadlu, uhladila si stříbrné blond vlasy, zhluboka se nadechla a narovnála se, jako by mi neviditelná síla zapnula stahující zip.

„Už jsem chtěl nechat vyhlásit pátrání.“ Mack se na mě tázavě podíval a přitom neustále otvíral a zavíral stříbrné víčko zapalovače. Po stole mi přisunul dalšího panáka. „Hlavu vzhůru. Určitě zvládnem ubránit pevnost, dokud se dokonalá Sophie Kentová nevyhrabe zpátky na piedestal.“ Chtěl být žoviální, ale křečovitý úsměv ho prozradil.

Polkla jsem poslední pálivý lok a otřela si pusou hřbetem ruky. „Jdeme.“

Jak jsem na ulici vrávorala mezi stíny, položil mi Mack svou kostnatou ruku na zadek. Ucukla jsem. Ještě pět minut a ty panáky začnou zabírat.

Pak se mě může dotýkat, kdekoli bude chtít.

4

Vzduch byl těžký a nakyslý. V puse jsem ještě pořád cítila pachut včerejší vodky. Chvilku jsem jen ležela, zatímco se mi útržky včerejšího večera skládaly v okrajových částech mozku těsně mimo dosah vnímání. Pomalu jsem se posadila a čekala, až se rozhoupavý pokoj přestane točit. Byla ještě tma. Natáhla jsem se pro telefon: 06:38.

Rozeznávala jsem chrápající horu vedle sebe a obrys toaletního stolku u zdi. Na něm stály záramované fotografie, které osvětloval paprsek světla, jenž z chodby pronikal dveřmi. Mack a hezká brunetka se v záplavě konfet zářivě usmívají. Vlastně jsme se o jeho soukromém životě nikdy nebavili, ale zaslechla jsem drby o tom, že se jeho žena rozhodla, že život ve městě není nic pro ni, a i s dětmi se odstěhovala do Wiltshiru. Pro nepředvídatelný život editora zpravodajství bylo každodenní devadesátiminutové dojíždění nemyslitelné, proto Mack trávil většinu nocí během pracovního týdne v maličkém bytě nad čistírnou na Litchfield Street.

Prohlížela jsem si pokoj, hledala oblečení a přitom se snažila nevidět druhou záramovanou fotku. Dva malí chlapci, oba s tmavými vlasy, samá ruka samá noha, kopie otce. Rozházené oblečení jsem posbírala s grifem zkušeného hráče a modlila se, aby se Mack neprobudil.

Když jsem se propracovala přes půl pokoje, hlasitě mi zazvonil telefon. Popadla jsem ho a běžela do koupelny. Cestou jsem si nakopla palec.

Když jsem otevřela esemesku, bolest náhle zmizela.

Hotel Rose. Pokoj 538. Je mrtvá.

Číslo jsem neznala.

Kdo je to?

Seděla jsem na chladné mramorové podlaze a čekala na odpověď, ale žádná nepřišla. Ta zpráva mohla být jen hloupý vtíp. Od chvíle, kdy se na trhu objevily aplikace na posílání anonymních textových zpráv, se počet mých každodenních kontaktů s magory znásobil. Ale co když to není vtíp? Hotel *Rose* je jen pár minut odsud.

Abych se vzpamatovala, opláchla jsem si obličej ledovou vodou a třela červenou skvrnu na čele, kam se mi obtiskl polštář. Potom jsem si obrátila kalhotky naruby, navlékla se do včerejšího oblečení a po špičkách odešla. Na rohožce přede dveřmi ležely noviny. Odkopla jsem je na stranu a přitom si všimla data: *14. února*. Všechno nejlepší k zasranému Valentýnu.

Když jsem se choulila do šátku a přecházela přes Shaftesbury Avenue, měnila se fialová obloha na temně modrou. Na silnici se jako had vinula šňůra červených autobusů, jejichž okna byla zamlžená od vzteklého dechu lidí, kteří rozhodně nikam nespěchali. Na rohu Old Compton Street jsem se zastavila u maličké vietnamské restaurace, která páchla jako staré ponožky. Lesklou cihlovou fasádu hotelu *Rose* osvětlovala řada bodových světel – vlaječky se zelenobílými proužky vítr už dávno potrhal. Vylovila jsem blok a zapisovala si poznávací značku každého auta, kolem kterého jsem prošla. Jaké je hlavní pravidlo každého reportéra? *Všechno si zapíš*. Náhodné řetězce informací se často postupem času samy spletou a celou tapisérii dokončí.

Zavalitý portýr v lahvově zeleném kabátě mi s úsměvem otevřel dveře. Na okamžik jsem se zastavila, abych se rozhlédla. Mramorová podlaha ve vstupní hale zářila jako ledové kluziště a zesilovala cinkot stříbra o porcelán. Růžová křesla tvořila uprostřed úhledný kruh a ze zdobného stropu visel třpytivý lustr. Ucítila jsem toust s máslem a zakručelo mi v žaludku. Sklonila jsem se a předstírala, že něco hledám v kabelce, zatímco jsem pohledem pátrala po hale a hledala někoho, kdo vypadá otřeseně nebo smutně. Tohle bylo vždycky první vodítko – z lidí se vždycky vytáhne nejvíc informací, když jsou v šoku.

Nikde jsem neviděla žádné náznaky toho, že by se zpráva už rozšířila. Jestli tedy nějaká zpráva vůbec existovala. Nepřítomnost policie svědčila pro variantu *ztráta času*, ale dalo se to těžko odhadnout. Na místě, jako je tohle, by rozhodně nechtěli žádný skandál. A jestli tu někde byla mrtvola, skutečnost, že o tom hotelový personál neví, mi dávala naději. Bylo možné, že místo činu ještě nebude uzavřené.

„Můžu vám nějak pomoci?“ vzhlédl ke mně muž s ostře řezanými rysy, který stál za recepčním pultem.

Usmála jsem se tak zářivě, jak jen mi kocovina dovolila. „To je v pořádku, děkuju.“

Jednej, jako bys sem patřila. Sebevědomí tě v téhle práci dostane nejdál. Prošla jsem kolem proskleného baru až ke schodům, vykročila jsem vzhůru a přidržovala se dubového zábradlí. Schodiště nikdo nehlídal. Kdyby tu byla policie, hemžilo by se to tady uniformami. Kdyby byla na místě jednotka ohledávající místo činu, ani omylem bych se takhle daleko nedostala. Když jsem se vyšplhala do pátého patra, kocovina už hlasitě protestovala, já zpocenýma rukama svírala zábradlí a popadala dech.

V tomhle tichém rohu hotelu byl hluk z ulice tlumený, jako by městu někdo nasadil roubík. V chodbě po mé pravé straně se ozvalo

známé praskání policejní vysílačky. Zadržela jsem dech a proklínala ohlušující bušení srdce, které mi znělo v uších. Chodba byla osvětlena tlumeně – tlustý smaragdově zelený koberec pohlcoval i to málo světla, které sem dopadalo. Doplížila jsem se až k místu, kde se chodba stáčela doprava, a přitiskla se ke zdi.

„Není to ideální, ale musíme z toho vytěžit co nejvíc.“

Hlas byl odměřený, jeho dikce příjemná a já jsem trochu uvolnila sevřené pěsti. Riskla jsem pohled za roh a zahlédla kaštanovou kšticí detektiva šéfinpektora Sama Duranda, který stál ve dveřích hotelového pokoje a jeho stodvaadevadesát centimetrů vysoká postava vyplňovala celý volný prostor. *Co ten tady dělá?* V téhle fázi na místě činu kriminálka obvykle nebývá. Tak jako tak to ale byla dobrá zpráva. Šéfinpektor Durand byl jeden z mála policistů, kteří se posunovali nahoru přes jednotlivé hodnosti, a přitom se z nich nestala osina v zadku. Někteří z nich byli narcisté, kteří se tetelili nad svou mocí. Jiní byli zapřísáhlí dodržovači pravidel a byli moc sešněrovaní na to, aby cokoli riskovali. Ale Durand byl jiný. Ostrý jako břitva, se stoprocentní schopností přechít lidi. A nebál se uspínat si ruce. Díky Levesonově vyšetřovací komisi byl teď můj šuplík plný vizitek s kontakty na kriminálku, které byly užitečné asi jako bikiny ve sněhové bouři, ale na rozdíl od mnoha svých kolegů Durand proti novinářům nic neměl. Chápal význam vzájemně prospěšných vztahů, obzvláště se mnou. Bylo mi jedno, proč pro mě má slabost. Využívala jsem toho.

V jádru mé práce stála stará dobrá důvěra. „*Důvěra je jako panenství,*“ řekl mi jednou Durand. „*Jakmile o ni přijdeš, už ji nikdy nedostaneš zpátky.*“ Brala jsem to jako varovný výstřel, přesně jak to myslel. A tvrdě jsem pracovala na tom, aby důvěra mezi námi zůstala nedotčená. Což zahrnovalo i to, že jsem mu čas od času podrbala záda.

Před čtyřmi lety se horkokrevný albánský imigrant jménem Ardit Dushku rozhodl sexuálně napadat a zabít ženy v oblasti Peckhamu.

Po oběti číslo pět sestavil policejní vyšetřovací tým vedený detektivem inspektorem Durandem profil podezřelého včetně auta, které řídil a které bylo potvrzeno na třech místech činu. Já jsem udělala totéž a zašla ještě o krok dál, když jsem vystopovala jeho bývalou manželku a vyhledala ji kvůli rozhovoru. Když jsem dorazila k omšelému bungalovu na sjezdu z dálnice A3, něco na autě na příjezdové cestě upoutalo mou pozornost. Modrožlutá nálepka se slovy *Elbasani 1913*. Měla oloupané okraje, jako by se někdo hodně snažil ji sloupnout. Později toho dne jsem se zúčastnila tiskové konference, kde detektiv Durand třiceti novinářům oznámil, že podezřelý řídí stříbrnou hondu se samolepkou albánského fotbalového klubu na zadním okně. Když skončil, vyhledala jsem ho a tiše mu vysvětlila, kde tu samolepku najde. Později u soudu, když Dushku usiloval o to, aby ho prohlásili za nepřítelny, byla ta samolepka klíčovým důkazem, jež dosvědčil jeho zdravou mysl. Skutečný šílenec by nedokázal myslet tak dopředu, aby se snažil zbavit jediné věci, která mohla identifikovat jeho auto. Ta samolepka všechno změnila. Duranda povýšili na detektiva šéfinpektora a můj život se o hodně zjednodušil. Pomohlo mi, že si Durand myslél, že jsem skrz naskrz čestná. Což jsem byla. Většinou.

„Lacey, zajistěte patro až k výtahům. Tady je seznam pokojů, které jsou obsazené. Začněte je obcházet. Výjezdovka tu bude za pár minut.“

Když kolem procházel policista v igelitových návlecích, přitiskla jsem se ke zdi ještě víc. Z pokoje se ozývalo tiché pobrukování a potom promluvil Durand, tentokrát tišeji. „Někdo musí hlídat chodbu. Zařídíte to, Andrews?“

O chvilku později jsem slyšela hluk, a tak jsem vyhlédla. Policista Doug Andrews tam v předklonu stál, ruce měl na kolenou a hlasitě vydechoval ústy. Po zádech mi přešel mráz. Tohle byl uniformovaný policista s více než dvěma lety praxe. Viděl už spousty těl.

Co v tom pokoji je?

Vytáhla jsem blok a nakreslila si hrubý plánec patra. Dlouhá chodba, kterou jsem přišla, měla ve směru ode mě šest pokojů a potom za rohem pokračovala kratší chodbou se dvěma dalšími pokoji, včetně čísla 538. Udělala jsem si poznámku, že se musím dostat ke knize hostů.

Podívala jsem se zpátky do chodby. Lacey bude každou chvilku zpátky. Narovнала jsem se a vyšla zpoza rohu, jako bych měla svaté právo tady být.

Andrews přimhouřil oči. „Jak jste se sem, sakra, dostala?“

„Měla jsem štěstí.“

V neobratné snaze nabýt zpět svou mužnost nafoukl hrud'. Zbytečně. Já sama jsem tohle zažila už mockrát. Jen málokdy je to pohled na mrtvé tělo, co vám obrátí žaludek naruby. Za to může zápach. Laciná voňavka nastříkaná na tlejícím mase. Přichytí se vám na sliznici v nose, takže si ji vychutnáváte ještě mnoho dní poté.

Vytáhla jsem krabičku s mentolkami a nabídla mu. „Dejte si, pomáhá to, abyste nic necítil.“ Podezíravě si mě prohlížel, ale jeden bonbon z krabičky si vzal. Kývla jsem hlavou k otevřeným dveřím. „Až tak zlý to je?“

Andrewsovy rty se usilovným cucáním bonbonu našpulily. „To si neumíte představit.“

Policista Andrews mě zrovna dvakrát v lásce neměl. Naše cesty se poprvé zkřížily před dvěma lety na jeho vůbec prvním místě činu. Někdo zastřelil manželský pár v jejich bytě v Shepherd's Bush, krev byla rozmazaná po zdech, pes měl podříznutý krk. Stačil mi jediný pohled na Andrewsovu popelavou tvář a ruce, které se mu při hlídání místa činu třásly, a vyzvala jsem ho, aby ustoupil stranou. Myslel si, že jsem policistka v civilu a pustil mě přes modro-bílou pásku. Vydržela jsem tam patnáct minut, než mě vyvedli ven. S úsměvem jsem se mu představila. Andrews se hanbou propadal a už nikdy stejnou chybu neudělal.

„Můžete mi potvrdit, jestli se jedná o podezřelé úmrtí?“ Zíral na mě. „A kde je vůbec váš šéf? Jak to, že to tady obstarává Durand? Tohle má přece v kompetenci Belgravia.“

Andrews pokrčil rameny. „Byl tady poblíž. Slyšel hlášení a zastavil se. Šéfinspektor O’Byrne mluví dole s vedením hotelu. Stačí vám to?“

Tohle nedávalo smysl. Napadlo mě, jestli Durandova přítomnost nemá co dělat s nově dosazeným detektivem šéfinspektorem, kterému údajně ještě nebylo třicet a pracovně měl zcela čistý štít.

„No tak, Dougu. Dejte mi aspoň základní fakta. Muž, žena, mladá, stará? Víte, že to stejně zjistím. Buďte trochu hrdina a pomozte mi.“ Koutky Andrewsových úst maličko zacukaly. „Nebo tu můžeme hrát hru na hádání, než mě vykopnou. Mohlo by nám to ukrátit čas, než se vám zklidní žaludek.“

Koutky úst poklesly. „Až se vrátí Lacey, s radostí vás doprovodím ven.“

„Já vám to usnadním. Nemusíte nic říkat. Jen přikývněte, když budu mít pravdu.“

Andrews obrátil oči v sloup.

„Ten mrtvý je muž.“ Pozorně jsem ho sledovala, ale ani se nepohnul. „Žena?“ Takřka nepostřehnutelné přikývnutí. „Pod čtyřicet?“ Andrews znovu přikývl. „Pod pětadvacet?“ Přes obličej mu přeletěl stín. „Předávkování? Pobodání? No tak, honí mě uzávěrka. Kdo našel tělo?“ Z pokoje jsem slyšela zakašlání. „Co myslel Durand, když říkal ,tohle není ideální‘?“ Andrews zíral na skvrnu na zdi nad mou hlavou. Asi bych měla větší úspěch, kdybych zpovídala dubové prkno. „Půjdu vám z cesty, slibuju. Ale dejte mi něco – *cokoli* –, abych tu nebyla zbytečně.“

Andrews přešlápl. Věděla jsem, že se to blíží.

„Včera večer tu byla nějaká módní sešlost. Myslíme si, že to byla jedna z modelek. Ale těžko říct. Ona je...“ Těžce polkl a usilovně se snažil udržet svůj výraz pod kontrolou.

„Ještě něco? Způsob?“

Andrews zavrtěl hlavou. „Nebyl jsem tam moc dlouho. Durand mě potřeboval tady.“

Povzbudivě jsem se usmála a předstírala, že neznám skutečný důvod, proč ho Durand poslal ven.

„Měla tetování,“ dodal jakoby sám pro sebe.

„Tetování?“ Zapsala jsem si to do bloku. „Kde?“

Andrews si odkašlal a rychle se vzpamatoval. „Tady.“ Ukázal na prostředníček pravé ruky. Moje pero se zastavilo. „Viděl jsem to tetování vzhůru nohama, ale vypadalo to jako motýl.“

Projel mnou ledový chlad. „Modrý motýl?“

Andrews se na mě nejistě podíval. „Jak to –“

„Do prdele, do prdele, do prdele.“ Praštila jsem pěstí do zdi a Andrews vyvalil oči.

„Vy ji znáte?“

„Musím mluvit s Durandem. *Hned.*“

Andrews přikývl a odkráčel chodbou.

Svezla jsem se ke zdi a bylo mi zle. Tohle nemůže být pravda.

Durand vystrčil hlavu ze dveří a vyrazil ke mně. Obočí měl pokrčené a z rukou si stahoval latexové rukavice. Jeho kaštanové vlasy byly delší, než když jsem ho viděla naposled, a zplihle mu ležely na límci. Vždycky mi připomínal zmláceného Daniela Craiga, ale dneska vypadal ještě zmláceněji než obvykle. Své vnitřní zdroje si zpracováváte tak dlouho, až o nich víte i to, co měli k snídani a co jim dala žena k Vánocům. Věděla jsem, že Durand nikdy nesnídá a žena ho v listopadu opustila. Nepřekvapilo mě, že knoflík v pase jeho šedého saka je napnutý k prasknutí.

„Ano?“ Durand věděl, že bych si nevyžádala jeho osobní přítomnost, kdyby to nebylo důležité.

„Vím, kdo to je.“

Jeho průsvitně modré oči, připomínající skleněnky, tékaly po mém obličejí, ale nemrkl. „Poslouchám.“

„Potřebuju něco na oplátku.“ Durand se nadechl k protestu, ale přerušila jsem ho. „Má tmavé vlasy, mateřské znaménko na levém stehně a vsadím se, že jste v tom pokoji našli zelený vlněný přehoz.“ Durand vypadal zaskočeně. „Same, byl to můj zdroj. Vím o ní všechno. Dejte mi pět minut.“

Durand přimhouřil oči. „Nepřipustím, aby se místo činu kontaminovalo. Je mi fuk, jak dobře jste ji znala.“

„Tak jsem to nemyslela.“ Ani za nic odsud neodejdu s prázdnýma rukama. Vytáhla jsem telefon a podala mu ho. „Jen rychlý přehled, pár momentek, cokoliv, co se vám povede. A já vám dám jméno a adresu, cokoli, co budete potřebovat.“ A náskok před novým šéfinspektorem, dodala jsem málem.

Durand si protřel oči. Vypadal, jako by už pár dní nespal.

„Výjezdovka tu bude za chvílku. Tak rychle.“ Vzal si telefon a zmizel uvnitř pokoje.

Podívala jsem se přes rameno. Kdyby někoho z nás chytili, důsledky by byly strašlivé. Bubnovala jsem prsty o kabelku a natahovala krk, abych zahlédla případné známky násilného vniknutí. S dveřmi nikdo nemanipuloval. Živě jsem si představovala Duranda v hotelovém pokoji s kaštanovým obočím svrštělým do hlubokého „v“. Jednou mi vysvětloval, že na místě činu se vždy pohybuje podél levé zdi. „Je to jako bludiště na zámku Hampton Court,“ říkal, „když se držíte levé stěny, dostanete se doprostřed.“ Tahle technika zaručovala, že mu nic neunikne. Ani sebemenší kapka krve, ani jediný otisk boty.

O pár minut později vyšel Durand ven a držel telefon mezi palcem a ukazováčkem. „Nebudu vás urážet tím, že bych vám vysvětloval, co se stane, když ty fotky ve vašem telefonu někdo uvidí.“

Přikývla jsem, vtíravý zápach, který mu ulpěl na saku, mě na chvílku vyvedl z míry. To nebyl pach mrtvého těla. Bylo to něco jiného.

Durand mě odvedl za roh, pryč z dosahu zvědavých očí. Nejistýma rukama jsem otevřela složku s fotografiemi v telefonu a studovala displej. Velkými okny vnikalo dovnitř bledé sluneční světlo, které pokoji dodávalo strašidelný vzhled. U zdi, která byla potažená zelenou sametovou tapetou, stála velká skříň se zrcadlovými dveřmi a na ní vedle vázy s modrými květinami stálo pět vyhořelých svíček. Přiblížila jsem si etiketu. *Růžové květy*. To vysvětlovalo ten zápach.

Durand se mi díval přes rameno. „Pár z nich ještě hořelo, když ji ráno našli.“

„Cestovní svíčky. Drahé. Jsou její, nebo už v pokoji byly? Ale...“

„Co?“ Durandův hlas zněl ostře.

„Jestli byly součástí vybavení hotelu, pochybuju, že by je uklížečky nechaly na prosklené skříni. Svíčky bývají zespona horké. Je mnohem pravděpodobnější, že by je postavily sem.“ Ukázala jsem na dřevěnou komodu vpravo.

Cítila jsem, jak Durand pokrčil rameny. „Možná si je přinesla s sebou.“

„Mohly by svíčky značit rituál?“

„Je to možné. Vrah chtěl možná napodobit nějakou romantickou fantazii.“ Na absurditu té poznámky jsem vůbec nereagovala. Osm let ve zpravodajství mě naučilo, že lidská zvrhlost nemá hranice.

Pohybem palce jsem přešla k dalšímu obrázku. Zelený přehoz visel přes opěradlo krémově modrého křesla a na jeho sedáku byl položený pár lodiček s červenou podrážkou. Na podlaze před křeslem stála černá kabelka, ze které přetékal oblečení. Zkoumala jsem noční stolek: malý, mahagonový, s jedním šuplíkem. Na něm ležel telefon, prázdný poznámkový blok a sklenice s malým zbytkem čiré tekutiny.

„Voda?“

„Nejspíš. Po alkoholu cítit není.“

Přiblížila jsem si hromádku drahých kamenů na nočním stolku. „Její šperky tam zůstaly.“

„Kabelka taky. Zdá se, že vrah neměl v úmyslu jí něco vzít.“ Hořce se usmál. „Tedy kromě toho, co je očividné.“

Durand škvírou ve dveřích vyfotil koupelnu. Lahvičky a štětečky na líčení byly rozházené po medově zlatavém mramoru.

Další fotka mě zasáhla jako rána pěstí do žeber.

„Ježíšikriste.“

Když jsem motýlí tetování viděla naposledy, měl svá modrá křídla roztažená na Natalijině mléčně bílé pleti jako žilkování na síru Stilton. Teď měly ty zkroucené ruce bez života tutéž namodralou barvu. Prsty byly zkroucené do ošklivých pařátů, jako by se snažily dostat do bezpečí, ale nezvládly to.

Ležela na zádech. Zlaté brokátové šaty měla stažené na boky, takže bylo vidět žebra. Za poslední týden jsem pochopila, že každá kost, která z Natalijina těla vystupuje, vypráví historii odpírání a odmítání. Mohli jste po nich přejíždět prstem jako po Braillovu písmu a přečíst si její nešťastný příběh. Slonovinové ložní prádlo pod dolní částí jejího těla bylo nasáklé krví a já byla vděčná za šaty, které skrývaly to, co tam dole vrah udělal. Přiblížila jsem si její tvář. Pálilo mě v krku, když jsem si prohlížela tu děsivou spoušť. Bylo vidět malý pahýl nosu, ale nic víc. Přinutila jsem se posunout pohled níž na fialové modřiny na jejím krku. Chvilku mi trvalo, než mi došlo, že Natalijiny vlasy byly odřezané a zůstal po nich krátký ježek.

Durand si odkašlal. Odtrhla jsem oči od fotografií a dramatickým pohybem jsem vrátila telefon do kabelky, aby neviděl, jak jsem otřesená.

Zhluboka jsem se nadechla. „Jmenuje se Natalija Kotovová. Je to Ruska. Do Londýna se přistěhovala v listopadu kvůli modelingu. Přišla sem za lepším životem.“

Durand mlčel a nechal poslední větu viset ve vzduchu. „Kdy jste ji viděla naposledy?“

„Před devatenácti hodinami.“

„Kde?“

„U *Kozla v botách* na Brixton High Road.“ Popisovala jsem Durandovi, jak jsme se potkaly, a on potichu a bez přerušování poslouchal.

„Netušíte, kdo mohl být tím útočníkem?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Nikdy ho neidentifikovala. Ale myslím, že je z módní branže.“

„Proč si to myslíte?“

„Je to jen pocit.“

Durand vypadal zamyšleně. „To načasování je zvláštní. Nataliji někdo zabije den po tom, co dostane strach, takže neprozradí člověka, co ji znásilnil. Jestli mlčela, proč ji zabil?“

„Možná jí nemohl věřit.“

„Nebo to znásilnění nemá s vraždou nic společného.“ Durand se opřel o zed' a založil si ruce na prsou. „Jak na vás včera působila?“

„Byla napjatá. Ale zdroje dostávají strach a couvají celkem často.“ Unaveně jsem se na Duranda usmála a protřela si oči s pocitem, že sním. „Myslela jsem, že jí dám den nebo dva a zkusím to znovu.“

Hlavou mi probleskl obraz Natalijina rozmláceného těla a žaludek se mi obrátil. „Co ta krev na posteli?“

„Dokud se sem nedostane patolog, nebudu vědět nic bližšího, ale vypadá to, že ji zohavil. Nenašli jsme její spodní prádlo.“ Durand měl věčný hlas, ale zaslechla jsem v něm rozrušení.

Otrásla jsem se. „Je to odvaha, zabít ji na takhle veřejném místě a neschovat tělo. A nevypadá to, že by se sem někdo vloupal. Takže buď útočníka pustila dovnitř, nebo měl klíč.“ Zkoumala jsem Durandův výraz, ale byl moc chytrý, než aby komentoval situaci před důkladnou analýzou místa činu. „Kdo ji našel?“

Durandovi zazvonil telefon. Zamračil se na displej, ale nezvedl to. „Uklízečka. Ráno procházela kolem a všimla si, že dveře jsou otevřené.“

„Jak ‚otevřené‘?“

Durand najednou vypadal naštvaně. „Otevřené. Zablokované zamčenou západkou.“

Přemýšlela jsem, kdo mu asi volal. „Kdy zveřejníte jméno?“

„Za pár hodin vydáme prohlášení, ale buďte opatrná, Sophie. Ještě jsme neinformovali její blízké.“

Na chvílku jsem pomyslela na Natalijinu mámu – bojovnici, která za sebou měla až příliš mnoho těžkostí na jeden lidský život. „Nechám si její jméno zatím pro sebe.“ Durandovi jsem neřekla, že to, že vynechá Natalijino jméno, je pro mě výhodné. Získám tím náskok. Můžu shánět informace bez toho, aby mi do cesty lezla konkurence. A jestli si Durand myslí, že mu tím dělám laskavost, tím líp pro mě.

„Šéfe,“ ozval se v chodbě varovný výstřel.

Zasunula jsem blok do kabelky a cítila, jak mi z těla vyprchal všechen adrenalin.

Durand si toho musel všimnout. „Jste v pořádku?“

Pokrčila jsem rameny. „Je to šok. Viděly jsme se včera.“

„To jsem nemy–“

„Jo, já vím.“ Nepodívala jsem se mu do očí. „Jsem v pohodě.“

Durandův pronikavý pohled mě znervózňoval. Snažím se být jako zavřená kniha, ale on je jeden z mála lidí, kteří ve mně umějí číst.

„Vážně? Protože vypadáte příšerně.“

Odfrkla jsem. „Vy teda umíte zvednout holce sebevědomí.“

Pořád se na mě díval a já myslela, že ještě něco řekne. Místo toho se otočil a zmizel v pokoji prodchnutém smrtí.

5

Z výtahu jsem vystoupila do hotelové haly a všimla si, že atmosféra se změnila. Vzduch byl nabitý, jako by už v pojistkách jiskřilo. Zpráva je venku. Za dveřmi odstrkovali policisté novináře, východy byly zabezpečené. Dokázala jsem projít sítí, ale nebudu mít moc času. Sklonila jsem se ke zdobné skříni z růžového dřeva a předstírala, že si prohlížím vystavené šperky, ale mezitím jsem z kabelky vytahovala telefon. Zapnula jsem videokameru a s telefonem u těla jsem natočila panoramatický záběr celé haly. Když jsem zvedla oči, všimla jsem si dvou kamer s uzavřeným okruhem, na kterých blikaly červené diody.

Procházela jsem halou k těžkým zeleným dveřím s nápisem *Pouze pro personál* a boty mi přitom skřípaly. Ohlédla jsem se přes rameno a dveře otevřela. Vytáhlý číšník tlačil chodbou stůl na kolečkách a blížil se ke mně.

Zářivě jsem se na něj usmála. „Hledám místnost, kde sídlí ochranka.“

„Třetí dveře nalevo.“ Kývl směrem, odkud přicházel. „Je tam Roger.“

„Děkuju.“ Spěchala jsem pryč, než se zeptá, kdo jsem. Statný strážce s krátkými šedými vlasy seděl zády ke mně. V jedné tučné ruce svíral hrnek s čajem, druhá se právě chystala otočit stránku motoristického časopisu. Vklouzla jsem dovnitř a rychle za sebou zavřela dveře.

Překvapeně se ohlédl a nadzvedl se na židli, jako by to byl on, kdo udělal něco špatně. „Můžu vám nějak pomoci, slečno?“

V místnosti jsem cítila smaženou snídani a tělesný pach. „Roger, jsem Sophie Kentová a pracuju v redakci *London Herald*. Vyšetřuju incident, který se tu stal včera v noci. Mohla bych se vás zeptat na pár věcí?“

Zamračil se a svrástil přitom husté obočí, které bylo tak černé, že vypadalo, jako by v něm měl uhlí.

„Jak jste se sem dostala?“

„Vezmu to zkrátka. Potřebuju se podívat na včerejší záznamy z kamer.“ Nevěřičně se na mě podíval. „Já vím. Nemůžete, protože přijdete o práci. Věc se má takhle. Oba víme, že ty záběry se do novin dřív nebo později dostanou. Žádám jen o malý náskok.“

Roger se postavil. Jeho tělo vypadalo, jako by bylo sestavené z kostek stavebnice.

Naklonil se ke mně a já ustoupila z jeho dosahu, čímž jsem se ocitla vedle korkové nástěnky se soukromými fotkami. Roger v kostkované košili s rukou kolem drobné brunetky, kterou jsem odhadla jako jeho manželku. Vedle byla fotka náctileté slečny s Rogerovou tělesnou konstitucí, ale jemnými rysy její matky a tmavými vlasy.

Měla jsem páku.

„Poslouchejte, já tu dívku, co zemřela, znala.“ Schválně jsem použila slovo *dívka*, ne *žena*. „Když jsem se s ní včera viděla, byla vyděšená. A teď leží se zkrvaveným obličejem nahoře v pokoji.“ Před očima se mi mihl obraz Natalijina krku plného modřin a já se začala potit. „Kriminálka vede vyšetřování *svým* způsobem, což znamená důkladně a pomalu. Budou vyslýchat každého hosta a člena personálu. Jak dlouho myslíte, že to bude trvat, v takhle velkém hotelu? A mezitím je vrah někde venku a myslí si, že mu to prošlo.“ Kývla jsem k fotce za ním. „Nejspíš si vybírá další oběť,

a jak to vypadá, má rád, když jsou mladé, hezké a tmavovlasé. Já to monstrum, které tuhle dívku zohavilo, dostanu s vaší pomocí nebo bez ní. Ale dokážu to mnohem rychleji, když mi pomůžete.“

Roger na mě zíral a pod okem mu pulzoval sval. „Mám osm měsíců do důchodu. Jste šílená, jestli si myslíte, že budu něco riskovat.“ Podrbal se na hlavě a hlasitě vydechl. „Víte co, já si teď musím dojít na záchod. Je to odsud pár minut a já měl dneska ráno *obrovský* kafe, takže tam asi chvíli pobudu.“ Předvedl náznak mrknutí a odešel.

Vrhla jsem se na Rogerovu židli a nakrčila nos, jak mě obklopil jeho tělesný pach. Prohlížela jsem si monitory průmyslové televize na jeho stole. Hlavní kamera nad vstupními dveřmi promítala širokoúhlý pohled na vstupní halu. Druhá se nacházela v rohu, který byl od vstupních dveří nejbližší. Vytáhla jsem si záznam za posledních dvacet čtyři hodin. Potom jsem vsunula do počítače flešku a odklikla *Stáhnout*. Na monitoru se objevila modrá páska, která se pohybovala rychlostí dýchavičného šneka. Zatímco jsem čekala, hledala jsem kamery z pátého patra. Nic jsem nenašla.

Jak se Roger blížil, pískání v chodbě bylo stále hlasitější. Neměla jsem ještě stažené záznamy z první kamery, natož z té druhé, ale bylo to víc, než v co jsem mohla doufat. Vytáhla jsem flešku a odskočila od stolu.

Dveře se otevřely a vstoupil Roger, který si utahoval pásek u kalhot.

„Vy jste ještě tady?“ Kolébal se těsným prostorem, sedl si zpátky a s hrnkem v ruce zaujal úplně stejnou pozici.

„Rogere, čistě hypoteticky, kdybych se chtěla dostat k záběrům z kamer z pátého patra...“

„Kromě toho, že skutečně hodně pokoušíte své štěstí, byste měla smůlu. Neexistují.“ Ukázal tlustým prstem na půdorys hotelu, který byl připevněný na zdi. „Právě aktualizujeme bezpečnostní systém.“

V prvních třech patrech jsou kamery před každým výtahem a na konci každé chodby. Ale horní dvě patra ještě nejsou hotová.“ Ostře se na mě podíval. „A teď kdybyste dovolila...“

Položila jsem na stůl vizitku a vyšla ven. Přímo přede mnou byly dveře s elegantní zlatou destičkou s černým nápisem *Úklid*. Otevřela jsem je a nakoukla dovnitř. V místnosti bylo teplo a vonělo to tam po čerstvě vypraném prádle. Úklidové vozíky stály vyrovnané jeden za druhým a přes hučení průmyslových praček jsem zaslechla ženské hlasy. Vplížila jsem se dovnitř a uviděla dvě ženy, které seděly zády ke mně. Byly oblečené ve stejných zelených šatech a vlasy měly stažené do těsného drdolu. Ta, která seděla blíž ke mně, skládala ručníky a její hubené ruce kmitaly jako paže robota. Ta druhá byla kulatá jako soudek a její lýtka připomínala šunkovou kýtu. Vedle sebe měla hromadu nesložených povlaků na polštáře. Nepotřebovala jsem rozumět španělsky, abych pochopila, že jsou rozrušené.

Vyšla jsem ze stínu a starší žena se otočila na patě. Obličej měla plný vrásek, ale kaštanové oči byly bystré. „Ztratila jste se, slečno?“

Zamávala jsem jí před očima novinářským průkazem a doufala, že tím získám větší autoritu. „Můžu vám položit pár otázek?“ Pokrčila rameny. „Víte, co se včera v noci stalo té dívce?“

Vyhodila ruce do vzduchu, drmolila něco španělsky a oči se jí začaly zalévat slzami.

„Carlito, ššššš, nerozčiluj se.“ Mladší žena položila ruku na její silná ramena a blýskla po mně očima. Bylo jí něco přes dvacet. Byla vysoká, zasmušilá a pevně stavěná. Na vysokém čele měla tužkou vykreslené tmavé obočí a na úzkých tvářích tlustou vrstvu tvářenky.

„Nechte ji být.“ Přízvuk měla stejně silný jako Carlita. „Ona tu dívku našla.“

Chápavě jsem přikývla. „A, ehm, v kolik hodin to bylo...?“

„Sasha.“

Zopakovala mou otázku španělsky a Carlita se na mě ostražitě podívala. „Asi v sedm.“ Vyslovila to se silným španělským přízvukem. „Dveře otevřené a já kouknu dovnitř a vidím...“ Její tvář se zkrabatila jako suchý ubrousek a mně jí bylo nesmírně líto.

O kousek jsem k nim popošla a vytáhla blok. „Mluvily jste s ní někdy?“

Carlita přikývla. „Volá úklid, když přijít. Chce – jak to říct – páru?“ Pohledem vyhledala pomoc u Sashi.

„Napařovací žehličku. Měla zmačkané šaty,“ řekla Sasha netrpělivě. „Odnesla jsem ji tam kolem půl sedmé večer.“

„A odnesla jste ji do...“ podívala jsem se do bloku, „pokoje 538?“
Sasha se na chvíli zamyslela. „Byl to pokoj 340.“

Zamračila jsem se. „Víte jistě, že to byl tenhle pokoj?“

„Ano, pamatuju si to, protože světlo na chodbě před jejím pokojem bylo rozbité a já to musela hlásit.“

„Ona se přestěhovala?“ Carlita pokrčila rameny a její silný krk zmizel. Podívala jsem se na Sashu. „Když jste jí odnesla tu žehličku, jak vypadala?“

Sashe se zaleskly oči. „To bude v novinách.“

„Jen jestli chcete.“

„Zdála se mi, víte...“ Pohybem naznačila pití ze sklenice.

„Opilá?“

„Mluvila legračně.“

V duchu jsem si poznamenala, že musím zjistit, jestli si Natalija objednala něco na pokoj, a jestli ano, kdo jí to přinesl.

„Zkontroloval od té doby někdo minibar?“

Carlita se zvedla z lavice, odšourala se ke stolu a vzala si sešit. „Ne. Dívejte, do jejího pokoje nikdo nejít. Na dveřích cedulka *Nerušit*.“

Nastavila sešit, abych se mohla podívat. Ve sloupci *Úklid* bylo vedle pokoje 340 písmeno *N*. Předstírala jsem, že se dívám na místo,

kam ukazuje prstem, zatímco pohledem jsem bleskově prolétla celou stránku, abych našla pokoj 538. Znovu písmeno *N*.

„Vedete si záznamy o tom, kteří hosté jsou v jakém pokoji?“

Sasha zavrtěla hlavou. „To je mimo naše pracovní zařazení. Neznáme jména, jen uklízíme sračky z jejich záchodů.“ Její úsměv byl napjatý jako struna.

Carlita řekla něco španělsky a Sasha pokrčila rameny. „Mohla byste se zkusit zeptat Dmitrije na recepci.“ Při vyslovení toho jména jí zrůžověly tváře.

To bylo něco, co jsem mohla použít.

„Myslíte toho sexy mladíka, kolem kterého jsem procházela dovnitř?“ Naklonila jsem se k ní. „Jak dlouho už jste spolu?“

Sasha se zazubila. „Skoro dva měsíce. Jednou jsem našla ve svém šuplíku papírek, že mě zve na drink. Šli jsme do malé ruské restaurace za rohem. Čtyřicet osm druhů vodky. Dmitrij mi ukázal, jak se pije v Rusku. *Na zdorovje!*“ Pištivě se zasmála.

„Dokázala byste Dmitrije přesvědčit, aby udělal kopii knihy hostů?“

Sasha vypadala méně sebejistě. „Můžu to zkusit, ale nevím...“ Podívala se na Carlitu. „Máte peníze? Mohl by to udělat, kdybyste mu zaplatila.“

Povzdychla jsem si. „Já za informace neplatím. Lidi se mnou mluví, protože chtějí pomoci. Ale jestli se Dmitrij necítí na to, aby se za tu mrtvou dívku postavil, to je určitě na něm.“

„Ne, Dmitrij je hodný chlap. Já mu řeknu, že je to důležité. Mohl by to pro mě udělat.“

Stydlivě se usmála. Dmitrij musel být skutečně mimořádný. Sashina nepřístupnost se mrknutím oka změnila v zamilovanost.

Podala jsem jí vizitku. „Zavolejte mi, až si s Dmitrijem promluvíte.“

Když jsem za sebou zavírala dveře, Sasha už vytahovala telefon.

6

Když jsem do Premier News vkročila poprvé, měla jsem čerstvě ukončenou univerzitu, krátkou ofinu, ostré názory a kalhotový kostým, ve kterém jsem vypadala na pětáctýřicet. U ochranky jsem odhodila kabelku a musela si prohrabat kapsy, ze kterých jsem povytahovala drobné mince, lesky na rty a kaktus pro štěstí, který mi dal můj bratr Tommy.

Zvedla jsem oči a uviděla hlídače z ostrahy, jenž se na mě zářivě usmíval. Obličej měl kulatý jako knoflík, jantarově žluté oči a bělostné zuby jako z reklamy na bonbony Tic Tac. Ukázal na židli vedle sebe.

„První den?“ Mluvil pomalu, jeho hlas odkapával jako med ze lžice a měl nádech etiopského rytmu, i když jsem později zjistila, že v Londýně žije už déle než dvacet let.

„To je to tak vidět?“

„I na ty nejvýznamnější lidi světa někdy padla nervozita, když prošli těmihle dveřmi. Je tu něco ve vzduchu.“ Mrkl na mě. „Pamatujte si, že jste tu v dobré společnosti.“

O osm let později černé kudrny Joesa Vassala prořídly, jeho nahrbení se zhoršilo, ale úsměv měl pořád stejně široký.

„Slečno Sophie, vy vůbec nevypadáte dobře. Nejste nemocná?“

„Zažila jsem už lepší rána.“ Šmátrala jsem v tašce, abych našla vstupní kartičku, a usmála se na něj. „Rowley už přišel?“

„Když dnes dorazil, byla ještě tma.“ Joe se zazubil. „Víte, co se říká o ranních ptáčatech...“

„Všichni je nesnáší?“

Joe se zasmál a pustil mě přes bezpečnostní rám. Klapala jsem po mramorové podlaze k výtahu a pohledem zalétla k šedivé obloze, která prosvítala skrz skleněný strop sto padesát metrů nade mnou. Katedrálová akustika v tomhle místě vždycky působila tak, že jsem se cítila nicotná a významná zároveň. Narovnávala mi záda, nutila mě chodit vzpřímeněji. Dokonce i ve dnech, jako byl tenhle.

Dveře výtahu se otevřely v osmém patře a já cupitala do redakce k ostrůvku stolů v nejbližším rohu u okna. Ztěžka jsem dopadla na židli a kocovina se mi ještě zhoršila, když jsem ucítila závan česneku z jídla, které si někdo přinesl k obědu. Položila jsem hlavu na stůl a čekala, až návaly nevolnosti pominou. Potřebovala bych něco sníst, ale při té představě se mi obrátil žaludek.

Můj stůl byl prakticky prázdný. Žádné fotky, žádné módní hračky, jen hrnek se slovy *Žádnou paniku* a kaktus v květináči. Nebyl to stejný kaktus, co mi koupil Tommy – ten umřel už po měsíci. Navzdory všeobecné představě nelze kaktusy dost dobře udržovat naživu. To mi ale nezabránilo vyměnit pokaždé uschlý kaktus za nový. Přitiskla jsem prst na kaktusový osten tak silně, až mi propíchl kůži. Nic jsem necítila, ani když se mi na prstě objevila kapka krve.

Když mi tenkrát Tommy kaktus dával, píchl se do prstu. „Ježíši, Sophi. Au!“

Byl to jeden z jeho jasnějších dní. Od chvíle, kdy se jednoho hořkého večera objevil u mě na prahu a táhla z něj ulice, uběhl týden. Šest měsíců jsme se neviděli, ale když zvonek zazvonil, věděla jsem, kdo to je. Otevřela jsem dveře a spatřila Tommyho, jak se třese na rohožce. Přes rameno měl bůhví čím nacpaný ošuntělý